

Първият християнски мъченик

Ключов стих: „А Стефан, пълен с вяра и сила, вършеше големи чудеса и знамения сред народа.“

Деяния на апостолите 6:8

Избрани библейски текстове:
Деяния на апостолите 6:7-10; 7:1-60

Изглежда, че мъченичеството на Стефан е настъпило не много след Петдесетница, след период на бърз растеж на ранната църква. Този период на мир и растеж подготви вярващите за изпитанията, които скоро последваха. Смъртта на Стефан бележи началото на гоненията срещу църквата и илюстрира призива към последователите на Христос да останат верни дори до смърт. Откровение 2:10

Първоначално избран да помага в задоволяването на практическите нужди на общината, Стефан се оказа човек с изключителна духовна сила и талант. Той е описан като „пълен с вяра и със Светия Дух“ (Деяния на апостолите 6:5). Вярата, любовта и ревността му към Господа го превърнаха в ефективен свидетел на Истината. Мъдростта и духът му на святост бяха толкова забележителни, че противниците му не успяваха да го опровергават. Деяния на апостолите 6:10

Неспособни да опровергават неговите аргументи, враговете му го изправиха пред Синедриона чрез лъжливи и изкривени свидетелства. Въпреки че беше изправен пред обвинение, което можеше да доведе до смърт, Стефан не показва никакъв страх. Напротив, лицето му излъчваше спокойствие, чистота и увереност в Бога. Разказът посочва, че всички, които седяха в съвета, „видяха лицето му като лицето на ангел“. Деяния на апостолите 6:15

Речта на Стефан пред съвета, записана в Деяния на апостолите 7:2-53, показва както смелост, така и дълбоко познание на историята на Израил. В заключителните си думи той ясно обвини слушателите си, че се противопоставят на Бога и носят отговорност за отхвърлянето на Исус. (Деяния на апостолите 7:51-53) Вместо да се покаят, те се разяриха. Стефан остана непоколебим, дори когато гневът им се засили. На него му бе дадено видение за небесната слава и той заяви, че вижда Исус да стои отдясно на Бога. Това изявление подтикна обвинителите му да прекратят съдебния процес и да го екзекутират чрез камъни. Саул от Тарс беше присъствал и одобри този акт. Деяния 7:54-60

Докато умираше, Стефан се молеше както за себе си, така и за онези, които го убиваха, молейки се грехът им да не им бъде вменяван. В това той отразяваше духа на Христос. Стих 60 описва смъртта му като сън. Най-вероятно Стефан вярваше във възкресението и че ще бъде събуден от „съня“ на смъртта в подходящото време. Изразът „заспа с бащите си“

се среща почти четиридесет пъти в Стария Завет и се отнася до съня на смъртта.

Докато беше измъчван от Сатана, Йов помоли за облекчение в съня на смъртта до утрото на възкресението, като каза: „Бих искал да ме скриеш в гроб! Бих искал да ме покриеш, докато гневът Ти отmine! Бих искал да определиш времето, което да прекарам в гроба, и след това да ме изведеш отново!“ (Йов 14:13) Исус потвърди думите на Йов, като каза: „Всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му [на Човешкия Син] и ще излязат.“ Йоан 5:28,29

Вярното свидетелство на Стефан стана пример за по-късните вярващи. Макар преследването да приема различни форми, призивът да страдаме вярно за Христа остава. Стефан беше първият победител от християнската епоха, записан в Писанията след Петдесетница, който беше признат за верен, за да има дял в „първото възкресение“. (Откровение 20:6) Нека животът и смъртта му ни насърчават да говорим с благодат, да стоим с кураж и да държим погледа си насочен към Господа.